

fig nærmende afgjørende Myndighed, som skulde tilhøre Synsmyndigheden, altsaa Besigtigelseskommission. Det er jo en bekendt Sag, at den Maade, hvorpaa Syn og Oversyn tilveiebringes hos os, hører til et af de Punkter i vor nuværende Rettsordning, mod hvilket der kan gjøres ganske farlige Indvendinger, men vi have dog ikke drifvet os til her at foreslaa Forandringer, som rent vilde bryde med den Ordning, som nu er den herskende, særlig med de to Instantser, hvori der nu søges en særlig Betyggelse. Det er et stort Spørgsmaal, om det ikke var heldigere at have en saadan Ordning, hvor det, vi nu kalde første Instants, bliver omdannet fyldigere og kraftigere, men at man saa opgav en Overinstants, med hvilken Forandring der maatte forbindes en anden Ordning af Forholdet mellem den Domstol, hvorved Synet i sædvanlige Processer skal benyttes, og Synsmændene, end der nu er gjældende i den danske Proces, en Ordning nemlig, hvorved Dommeren fik en friere og selvstændigere Stilling. Man har dog havt Betænkelse ved at staa ind paa en Veie, vi hidtil ikke kjende. Vi have derfor, holdende os til den Kamme, som, om jeg saa maa sige, er anvist i Lovforslaget, søgt at finde en saa betryggende Ordning af Syn og Oversyn, som kan opstilles uden for stor Besværlighed. Vi have der tænkt os en retskyndig Formand haade i Besigtigelseskommissionen og i Overbesigtigelseskommissionen. Vi have tænkt os en Form for Udnævnelsen af de Mænd, som skulle benyttes ved Besigtigelseskommissionen, der gav saamegen Betyggelse, som vi efter Forholdene troede at kunne tilveiebringes, derved navnlig, at det ikke var i den enkelte By, den mindre Jurisdiction, at disse Mænd skulde udtages, men at man fik noget større Omraade, hvorfra disse Mænd saaledes kunde søges. Den videre Fremgangsmaade bliver da den, at, dersom vedkommende Skibsfører ikke er tilfreds med Resultatet af Besigtigelseskommissionens Kjendelse, kan der fordres en Overbesigtigelseskommissions Kjendelse, men vi have af praktiske Hensyn ikke troet, at den samme Myndighed burde tillægges Skibsinspektøren, og det saameget mindre, som det Offentlige, dersom der i et sjældent Tilfælde virkelig skulde vise sig Grund dertil, ad de sædvanlige Veie kan skride ind. De Forslag, som ved disse Forhold væsentligt komme i Betragtning, ville findes i de samlede Endringsforslag §§ 7—11, hvilke jo svare til Udfastets tidligere §§ 11, 12, 13 og 14. Hertil slutter sig det Forslag, som findes i de samlede Endringsforslags § 11. Vi have nemlig her foreslaaet, at Ansvar for et Skibs Stopning skal træde noget klarere og bestemt frem. Det er en alvorlig Sag, naar et Skib stoppes under de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, og dersom det viser sig, at Stopningen ikke har været besøjet, saa er det ikke nogen ringe Skade, som dermed er sket. Der vil findes

nogen Forskjel mellem vort Forslags § 11 og Regjeringsudkastets § 15. Medens det nemlig i Regjeringsudkastets § 15 hedder: „Saafremt Besigtigelseskommissionen eller Oversynet i den Kjendelse, ved hvilken Skibet frigives, erklærer, at der ikke har været nogen fornuftig eller rimelig Grund til at stoppe“, hedder det i det samlede Endringsforslags § 11: „at der ikke har været nogen tilstrækkelig Grund til at stoppe Skibet“, og naar det overhovedet i Regjeringsudkastet i Slutningen af § 15 hedder, at i andet Fald afholdes de nævnte Omkostninger af Skibets Eier, Kheber eller Fører, hvad enten Kjendelsen gaar ham imod eller ikke, ville ærede Medlemmer i Endringsforslagets § 11 finde et Forslag, hvorefter Kommissionen i saa Henseende staaer noget friere, idet man nemlig er gaaet ud fra, at der er en Klasse Mellemtilfælde mellem det, hvor man maa sige, at der ikke har været nogen tilstrækkelig Grund til at stoppe Skibet, og det lige Modsatte, i hvilke Kommissionen altsaa bør have større Spillerum med Hensyn til den Maade, hvorpaa den bedømmer Spørgsmaalet om Omkostningerne. Et andet Hovedpunkt i nærværende Afsnit er Spørgsmaalet om, hvorvidt Mandskabet skal have Ret til at kunne fremkalde en Undersøgelse af Skibet. Det har forekommet os, at, naar der indføres en Skibsinspektion, kan det vel være, at man ikke af den Grund skulde borttage enhver Ret for Mandskabet i saa Henseende; men man har ment, at Udfastet dog gif for vidt, naar det i § 5 Nr. 3 indeholdt den Regel, at, naar mindst en Fjerdedel af et Skibs Besætning, dog ikke under 3 Mand, negte at gaa til søs med et Skib, fordi de anse det for usødygtigt, og i den Anledning henvende sig til Skibsinspektøren, skulde Skibsinspektøren gaa frem paa den Maade, hvorpaa Regjeringsudkastet overhovedet havde ordnet Skibsinspektørens Indgriben. Vi have troet, at man ikke kunde mene, at vi gif for strengt frem imod Mandskabet, at vi negtede det for meget, naar vi fulgte den Regel, som er den gjældende i den amerikanske Lov. Det er i Overensstemmelse dermed, at Bestemmelsen i § 12 er affattet, nemlig, at, naar Flertallet af Mandskabet, dog mindst 3, og hvor der paa Skibet findes andre Befalingsmænd end Skipperen, tillige en Befalingsmand, uagtet Skibsinspektøren ikke har fundet Grund til Skibets Stopning, negter at gaa til søs med Skibet, fordi de af Grunde, som de maa angive, og som, hvor Logbog skal føres, af Skipperen indføres i denne, hvilken Indførsel underskrives af dem, anse saadant for forbundet med øiensynlig Fare for Mennekeliv, skal Skipperen uopholdelig henvende sig til Besigtigelseskommissionens Formand, der lader en Besigtigelse foretages efter de Regler, som anvendes, naar en Skibsinspektion indskrives fremkalder den. At en saadan Ret, naar den misbruges, maa medføre Ansvar, er en Selvfølge. Forslag i saa